

Елин Пелин
Кумови гости

Къс пролетен ден свърши се,
като всички божи дни,
нищо ново не случи се –
се беди, тегла едни.

Слънцето полек заседна
зад далечни планини,
мрак над село тихо легна
мир полята осени.

И клепалото черковно
кротко с трепкав ек свети,
над селото ни греховно
утре празник възвести.

Занемяха из полето
песни, шум и суети
и спокойно от небето
тиха вечер се спути.

Грижи, шум, неволя, мъки
денят с него си отнесе
и селото за почивка
в сън спокоен се унесе.

Само моите съседи
всички още са на крак,
сам колата в двора реди
весел свежърът дъртак.

Шета старата свежърва
и разправя нещо с'смях,
млада им снаха Яна
стои почетно до тях

с венец, китен от лалета,
с бяла кърпа до петите,
сукман, ръбен с тютюрмета,
с нетърпение в очите.

Стойчо – мъж и – млади юнци

за юларите държи.
Премениен, обръснат, стегнат
за далечен път, кажи.

Стар ги кум на гости кани
с младата невяста Яна –
нощес двама кат пътуват,
рано тамо са зарана.

През три села надалече
утре кум ще ги дочака...
– Хайде, Яно – Стойчо рече, –
че се времето протака.

И със старите смирено
двама млади се простиха,
въз постилката от сено
на колата се качиха.

В божи небеса чудесни
звезда до звезда трепти,
месечинка пълнолика
ширни поля позлати.

А по равний друм из здрача
кола лекичко скриптят,
вътре пътниците наши
тихо нещо си шептят.

Стойчо либето си първо
със десница е обвил,
Яна кротко е навела
черни очи с поглед мил.

Сал двамина в тъмнината
в тоя път усамотен!
Те за тая нощ благата
бяха мислили цял ден.

Ех, блазя на двама млади,
що се любят в самота.
В нощ под ясните звездици

и далеко от света,

де ревниво не подслушва
зла свекърва – то пък веке,
дето свекър стар не кашля
и не стряска ги шум всеки.

– Хайде-ха, юнчета млади! –
маха Стойчо дълг остен
и до Яна се притиска,
като някога блажен.

– Кум Милен човек е весел,
ще ме срещне като цар!
– А на мене, боже мили,
що ли е приготвил дар!

– Па какъв е гостолюбен,
що ще вино да пролей!
– Ба, това ти само мислиш! –
Яна укорно се смей.

– Ти на мен такива думи
май недей ми ги подмята –
рече Стойчо, – че за наказ
ще те цуна по устата!

– Ба, я глей го! Хей човече,
махни таз игра безочна! –
и се вдигна смях в колата
и боричкане започна...

И шумя в нощта задълго
кикот весел, песен, смях
и най-последно се спотаи
нищо се не чу от тях.

Двама млади си заспаха
във минутата благатка
и над ритлите изчезна
Янкина бяла пребрадка.

И утихна всичко окол –
няма смях, ни шум, ни дума, –
юнци млади се запряха
и застанаха на друма.

Дълг остен не се размаха,
не заудря безпокойно –
и в ярема те легнаха,
запреживяха спокойно.

И лукаво се усмихна
в небе месец бледолик,
та нещо на звезди подмигна
там на негов си език.

И се вгледаха надолу
весели, немирни те,
дор небеса побеляха
и нощта си отиде...

Изток сяйно позлати се
от предвестници лъчи.
А колата наред друма
неподвижно си стърчи.

Юнци млади във ярема
си лежат спокойно ош
и преживят си доволни
от почивката таз нощ.

Над могили слънце златно
ей отскочи три копрали
и прати лъчи игриви
там на двамата заспали.

Стойчо сепнато се вдигна:
– Янке, слънце й на пладнина! –
В широко поле се понесе
смехът весел на двамина.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото
Набиране: Георги Величков

Публикация:

Елин Пелин. Събрани съчинения в шест тома, том трети
„Български писател“, С. 1977.
Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5582>]